

1986

NORMAN LAMM
JUD.ST. 4931A

SPRING SEMESTER
YESHIVA COLLEGE

SEMINAR: HASIDIC THOUGHT

FIRST LECTURE(S): THE KABBALISTIC BACKGROUND OF HASIDISM

1. INTRODUCTION:

Recommended readings:

1. Scholem, Major Trends, chapter 1; chapter 2
(parts 1,2,8,19.11);
2. Wiener, 9 1/2 Mystics, chapters 1-5

Kabbalah and Hasidism: Hasidism is in some ways a break with Kabbalah (esp. Lurianic), and in some ways a continuation. Buber: "Hasidism is Kabbalah as ethos". Certainly, it uses much of Kabbalistic imagery and terminology. Hence, need acquaintance fundamental elements of Kabbalah in order to understand Hasidism.

Apologia:

- a. Innate difficulty of material - esoteric
- b. How halakhically permissible?
 - *only introduction
 - *already popularized -- especially by Luria, (especially HaBad), Scholem
- c. My method -- eclectic. Use historical - critical material, but: yirat ha-kavod

2. General Definitions:

Rufus Jones: "The type of religion which puts the emphasis on the immediate awareness of the divine presence."

Acquinas: "Cognitio Dei Experimentalis" (= *empirical*)

Actually, these are not sufficiently different from normative religion to serve the purpose. Psalms: ה' קרוב ל'קדושים' ורחוק מ'פושעים'.

Apparently, then, every religious experience, even non-mystical, bestows a feeling of the nearness of the Divine, even though this may be most poignant in the mystical experience.

Gershom Scholem: The historical religions posit a bipolarity of God and the world. The abyss between them cannot be bridged except by "voice" or "word" (logos). Mysticism searches for the secret or mystery for a direct leap over this abyss. The scene of this search is the soul of man. The direct link-up between God and man is characteristic of mysticism.

Even though one may make comparisons and discover similarities, one ought not speak of "mysticism" in general, but only on specific mysticisms that are characteristic to individual religions and traditions.

cf. emotional
experiences
5- mysticism
vs. chr. pol.

3. The Kabbalah

Kabbalah is referred to as: *חוקי הכתובים ; חוקי התורה ; חוקי המעשה* (חוקי הכתובים ; חוקי התורה ; חוקי המעשה)

The Oral and Written Laws are the foundations of Judaism in its way of life; the Kabbalah is the effort to give its Weltanschauung,

A kind of mystical novel and kabbalistic Midrash. Attributed to R. Simeon bar Yohai, his colleagues and students. Precipitated and immediate controversy as to the identity of the author and antiquity of the work. Strange and difficult language.

Parallelism between *שירת המלך* and *שירת המלכה* according to R. Haim of Volozhin:

Mishnah -- *שירת משה* (orally from Moses at Sinai).

Gemara -- the various parts of the Zohar (R. Simeon bar Yohai).

Shulhan Arukh -- the works of Luria

Commentary of Gaon on Shulhan Arukh -- commentary of Gaon on *שירת משה*.

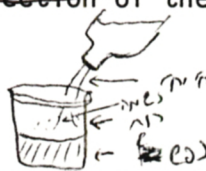
Distinguishing characteristics of Kabbalah as personal tradition.

Preparedness of the student. Personal shyness and reticence of Jewish mystics, as contrasted with others.

Major themes: the attributes of God (the World of the Sephirot) Also referred to as *אצילות*, which is *שיו*. (The interest of the Kabbalah in creation has practical religious consequences, such as: the only right way of the service of the Lord is the reverse of the process of creation. In creation, the holy effluence goes from above to below in gradation, and man must reverse the process and attain higher sanctity by the same gradations. (More on this later).

The symbolic meaning of Torah (~~a selection of the Zohar on this will be read later~~) and the Halakhah.

The soul: שירת משה

ASSIGN: HERBERT WEINER, NINE AND A HALF MYSTICS, FIRST FIVE CHAPTERS

שירת משה
שירת המלכה
שירת המלך
שירת המלכה
שירת המלך
שירת המלכה

EIN-SOF AND THE SEPHIROT:
INTRODUCTION

The relation of Ein-Sof and the Sephirot constitutes the central problem of the Kabbalah.

Classical theism has always wrestled with the problem of the relationship of God and the world. How can we explain a corrupt, fragmented world coming from One, Good God? Indeed, given our definition of God, how can there be a world at all -- what place is there for the physical, the material in the face of the Spirit?

Instructive to see Zohar's profound discussions in light of two tendencies or schools of ancient world: Neo-Platonism and Gnosticism.

Neo-Platonism begins with Plotinus (a Greek Egyptian, 205-270) who saw himself as the one who continued Platonism. In an attempt to answer the first question above, he posited three mystic, transcendent realities which he called hypostases: the One or the Good; Intelligence; and the Soul. Beneath these three is the world of nature, including human bodies. How does the One, who is the Good, arrive at the mundane scene of division, strife, and evil? Plotinus offers his theory of "emanations" -- the plenitude of the One was so great that it overflowed (not as an act of will, but by its very nature) out of love and, without in any way suffering any diminution, spilled over into the realm of Intelligence (equivalent to the Ideas or Ideal Forms of Plato), and then on to the realm of Souls, including our individual souls, and finally into this natural world of bodies and physical objects. On this lowest level, we find evil, not as an autonomous entity, but rather as that which exists by virtue of distance from the Origin. Body and material nature are not bad in themselves, merely too far gone from the One.

It will be seen that Neo-Platonism is thus essentially pantheistic. (active: *pantheism* - *deism* - *pantheism*)

Gnosticism, which was declared a heresy by the Church Fathers but nonetheless seriously influenced Christianity,

was widely espoused in the ancient Mediterranean world. It has been brought to the attention of the modern West mostly by Prof. Hans Jonas, in his The Gnostic Religion. Jonas refers to Gnosticism as, "a dualistic, transcendent religion of salvation." It is dualistic because it sees reality as polarized into God vs. creation, spirit vs. matter, good vs. evil, soul vs. body. The first half of each of these polarities is conceived as being transmundane, hence transcendentalist. Its method of salvation is by a special gnosis or knowledge of God -- not a rational knowledge, but a secret, mystical one.

This dualism extends to God Himself: lower, demiurge-creator; & the Transcendent

Gnosticism was both anti-Jewish and anti-Semitic. It identified the God of the Jews as the demiurge, the creator-God, whereas they worshipped, through gnosis, the God who was beyond.

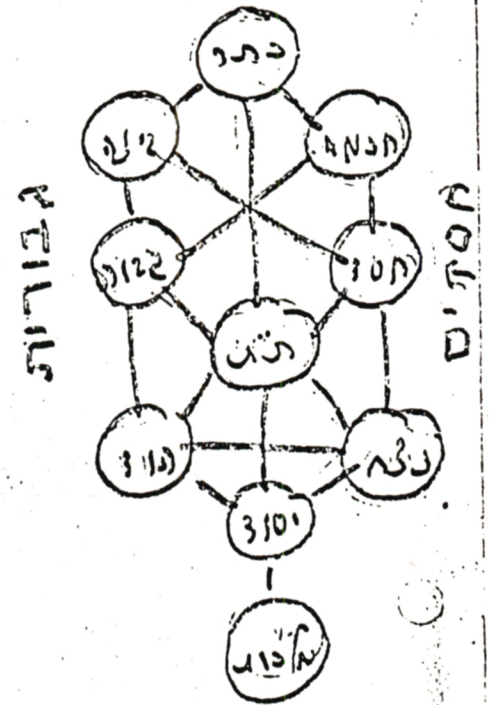
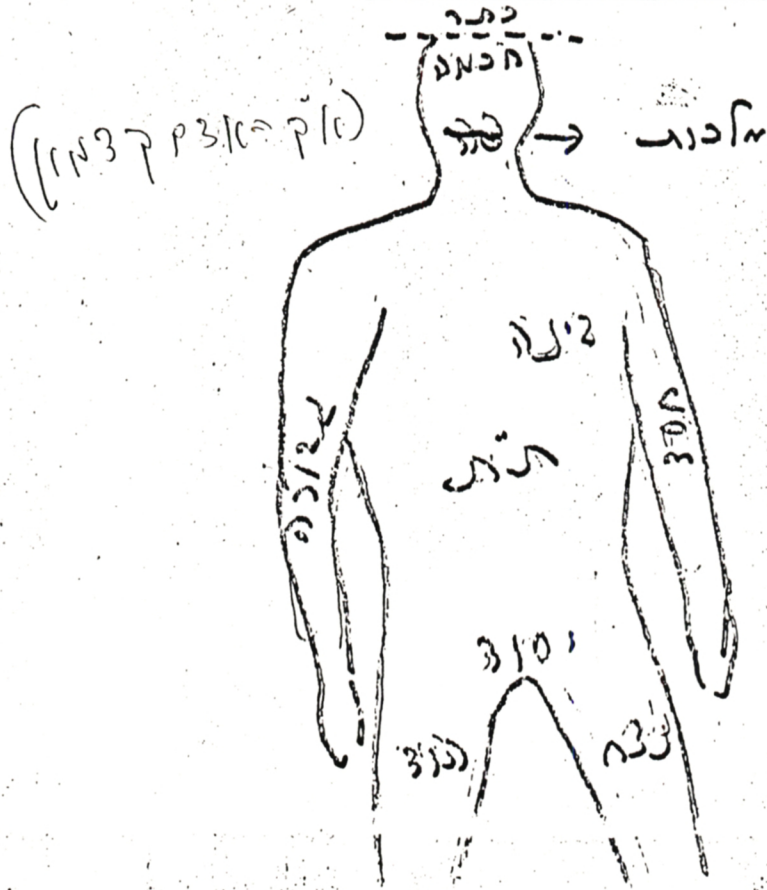
The Sages, in warning against improper speculation in what is "before" and "after" and "beyond" and "beneath" were in all probability referring to Gnosticism. Its dualistic formulations had their influence, but its major doctrines as such are anathema.

Now the Kabbalah posits the existence of Ein-Sof, of Whom nothing can be said save that He is. He is attributeless, hence called Ayin, Nothing. Ein-Sof is totally impersonal -- so much so that, even though the later Kabbalists ignored this injunction, Cordovero prohibited referring to the Ein-Sof as barukh-hu! (Thus, creation yesh me'ayin is taken literally -- God created the world out of Himself, out of the Ayin.) This is quite similar to the Neo-Platonic One. How does One now account for the world? The answer is -- the Ten Sephirot, which allow us to perceive the Ein-Sof as possessing attributes. There are, however, important differences here between Kabbalah and Plotinus. For the latter, the emanations are from the One to the world. For the Zohar, the Sephirotic emanations take place within God Himself. (*Sigismund v. Frank & Steil*)

The early Kabbalists did not raise the problem of whether or not our world is created or emanated. Certainly, this world corresponds to the archetypes in the Sephirotic realm -- but there is no indication if the lower world is created or emanated.

Now, the distinction between Ein-Sof and Sephirot might lead one to assume a similarity to the Gnostics who were dualists. But that is not so. The Kabbalah emphasizes again and again that the Ein-Sof and the Sephirot are essentially the same, and any attempt to sever them objectively or essentially is the primal sin of all: ketzitzah bi'netiot. The Sephirot, through which we may know God, the Deus revelatus, is fully at one with Ein-Sof, the Deus absconditus.

חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, תפארת גופא, נצח והוד
 תרין שוקין, יסוד סיומא דגופא אות ברית קודש, מלכות פה
 תושבע"פ קרינן לה, חכמה מוחא איהי מחשבה מלגא, בינה לבא
 ובה הלב מבין.

הספירות הן "תיקונין" או לבושים. וכשם שלבוש יש לו שני נפקידים הפכיים, כן גם הספירות. דהיינו: הלבוש עשוי לפי חטיבת אבריו של אדם וכך הוא מבליט ומגלה את צורת אבריו; ובאותו זמן הנהו מכסה על אלה האברים. כן הספירות שהם לבושי הא"ס: על-ידיהן מתגלה האור האלקי של הא"ס, ובאותה שעה הן מכסות ומעלימות את עצמיות הא"ס. בספרי חב"ד המשיל את זה -- למשל. המשל או האנלוגיה מבהיר, מאיר, ומגלה את האמת השכלית שבנמשל; ובאותו זמן המשל גם מכסה על עומק שכלי זה, כי סוף-סוף הוא רק צל הרעיון, לא עצם הרעיון.

ואנת הוא דקשיר לון ומייחד לון.

אין הספירות, שהן הפעולות של הא"ס, נפרדות לא ממנו ולא
 זו מזו. הא"ס מתפשט בחוכם, ועי"כ מקשר אותן אליו וגם זל"ז

ובגין דאנת מלגאו כל מאן דאפריש חד מן חבריה מאלין עשר ספירן
אתחשב ליה כאלו אפריש בך.

כל האומר כי כח האור שיש בספירה זו אין בספירה האחרת, או להיפך, ומפריד ומקצץ בין ספירה לספירה, כאילו מפריד סעצמות אחדות הא"ס ב"ה ח"ו, כי אחדות הא"ס היא המאחדת את כל הספירות, וכולן יחד מהוות אחדות פשוטה.

ואלין עשר ספירן אינון אזלין כסדרן חד אריך וחד קציר
וחד בינוני.

אצילות הספירות באה ע"י דיאלקטיקה, בסדר שני קצוות
ודבר אחד ממזג ומפשר ביניהם.

הספירות: כח"ב (או: חב"ד), הספירות השכליות;
והמדות: חג"ת נה"י מלכות.

[illegible]

חכמה. נקרא ראשית (לכן: "ראשית חכמה") כי הוא הראשון שיש לכנותו יש בניגוד לכתר. הרצון בחכמה כבר מוגדר: לברוא (ולכן לפי הזוהר הפירוש המיסטי של "נעשה אדם" וכו' שהם דברי חכמה לכתר). וכך גם "החכמה מאין תימצא" וגם עי"כ "יש מאין". בספירה זו – פרטי תהליך הבריאה הם בפוטנציה במחשבת האלקים.

בינה. כאן הפרטים שהם בפוטנציה ובכלליות בחכמה, יוצאים לפועל במחשבת האלקים, כאן מְמוֹשֵׁם והאקטואליזציה שלהם. הדמיון בבן אדם: חכמה היא כאשר הרעיון הכללי המעורטל מתנוצץ בו, ובינה כאשר רעיון זה מתחיל להפרט ולהתפתח ע"י שהוא מתבונן בו. הרבה שמות לספירות אלה: חכמה - נקודה (מאין תמצא: נקודה אחת לה ממדים), ובינה-היכל (שהוא מפורט, מסויג). או: חכמה-אבא, בינה-אמא (שהח' היא פעילה, וב' פסיבית, ושאר הספירות הן בניהם). יש שני אספקטים לבינה: העליונה היא המסותרת, ומכנים אותה מי, כי רק זאת יכולים לאמר (יותר טוב: לשאול) עליה. השני - למטה ממנה, שכבר יכולים להגיד עליה כאילו מראים באצבע: אלה. (כך מפרשים ישעיה' מ, כו: מי ברא אלה, שהביאה יוצאת מתוך מי ואלה, כלומר, בינה). ועי"ז מפרש הזוהר את הפסוק הראשון בבראשית: בראשית (ע"י ר' ראשית" שהיא הכינוי לחכמה) ברא (הא"ס) אלקים (את הספירה שלאחריה, שאותיות אלקי"ם עשויה מאותיות מ"י ואל"ה)

המקובלים מסתייגים מלהתבונן לא רק בכתר, אלא גם בח" ובב", כי כולם נוגעים לכחות המחשבה שלו שהם למעלה מכל השגה אצלנו. וכך אמר הרמ"ק: שלח תשלח את האם (-אמא, בינה) ואת הבנים (הספירות למטה ממנה) תחק לך.

חב"ד. יש מקובלים, וביניהם מחולל תנועת חב"ד, שמעלים את הכתר לעולם הא"ס ומונים את הג"ר כח"ב, ודעת. לפיהם, חכמה כנ"ל היא קדמות השכל לכל גילוי או השגה, הפוטנציה לחשיבה, בהעלם ובהסתתר; בינה היא גילוי ההעלם, התפשטות השכל לארכו ולרחבו וממזשו תוך מחשבת הא-ל. דעת היא המכונה ביניהן ומקשרת את שניהם למושכל. דעת היא ל"קישור, שמדביק את מחשבתו במטרת החשיבה.

2. חג"ת ח"ה-התפשטות, השפעה; עולם חסד ייבנה. ג"ה-צמצום והסתלקות, גם מקור הדינין והרע. ח"ה-מים, יורד ממקום גבוה לנמוך. ג"ה-אש, עולה ממטה למעלה עד שמסתלק. מתמזגים בת"ת (או: רחמים), ייחוד של אש ומים, חו"ג. סמלים באישי התנ"ך: ח"ה-אברהם, ג"ה-יצחק, ת"ת-יעקב.

3. בה"י. גילויים החיצוניים של חג"ת. תכלית התגלות ה' - למלוך על בראיו. ב' פנים לשלטון זה: א', להטיב לברואיו ולהבטיח להם נצחון במלחמה. וזה נצח (התגלמותו של חסד). וב', לשמור על כבוד מלכותו והודו, וזה הוד (התגלמותו של גבורה). מתמזגים ביסוד. סמלים תנכיים: נ'-משה, ה'-אהרן, י'-יוסף. דרך יסוד נשפך השפע של כל הספירות לתוך:

4. מלכות. ה"ם הסופג את כל השפע המפירותי. היא היסוד הנקבי (פאסיבי, מקבל ולא משפיע). מכנים אותה שכינה, כנס"י (היפוסטאזה או עיצום)

5. סיוגם: מימין - חכמה, חסד, נצח. הם: חסדים, נקראי אריץ (מל' ארך אפים).
שמאל: בינה, גבורה, הוד - גבורות, קציר (מצמאום גבי) ובינוניות. תחת

IV מקוריו צפוג: האר"י הקדוש

(A) גיבול ספר 2 - 1492 - סוף מקור ספר 3.

האר"י - ~~הוא~~ נפטר ב-1572 יבול 38. "שמי האר"י". ארזוג

למח"י - לאייס ויטל. מקוריו וקנולא.

B. לזכרת הכלים.

- א כח דינר הולנד מופג-לואי של טומאה, כאז - כד, זכרון הדואר.
- א הכד פאטמדיקטל של לזכרה. למען הרבטאג הכד זמז על הספידה,
- א נותן לו קיוס צמתי. הוד = קאיופוג. און אקאסור חיוג אה
- כי אה צי. נלוצוג לדי לזכרה.

צ. תיקון.

- א מאמר החיים: רחמיני דלריוולט - אומה ההכמות של אפני לזכרה.
- הלים. הצלוא הנלוצוג וקאולג = תיקון
- א מילת האדם, כל כוונת זיקה = תיקון
- א אדק מילתא של אה אהרן, מספר חומאג-מספר זי, נלמא אהרן...
- א כוונות: הסגלוג בנימין. הן כה אה. אצנוג וסיאפיס.
- א יזוג האמה: ליל התיקון. יאזיגארה היסלורוג = מלוג התיקון הרהמי.

ד. ל"ז: המדד הזהב.

- א יאלימיוג כליל ומאמר תוליד התיקון.
- א גרור ת"ה ות"ס (א-848) חמלניקי. הלוג הקרקע אהליחישא
- א ל"ז (1676-1675) - רזיסוג - צעירוג אה הקליוג הצרה של.
- א מלמדה (80-1644) ליהוד אריאוג דהא סז זיכאליס.
- א ל"ז כמר אפשורא מאמ. נמ - ה אהרן פאן

- א. היסלור: 1665 - מכרז אד אהרן כהמ - הפלר שמזמז זמבוצוג כהל!
- א מלודיקת אהלני אהלין: קיצוניג זסאופיס, וזהי "אכזזהל האמה"
- א אונדן: דהא אה ליוכד אהל גמתיס - הרבאגור אהמניס
- א אהר אה" - ל"ז אהלין אקונטליניסל אהל אהמאג אה אהלמא
- א רזיסאמניס - אהל אהר אהר אהר - הלסן דוגל אהר אהלמא
- א הלמז ל"ז (1666) - אהל אהר אהר, אהמניס אהבוציס, אהמאג. רוקן רומני.

